خبرها

الیزوندو، سوت اول و آخر

«هوراسیو الیزوندو» داور آرژانتینی امشب می تواند مهمترین و سرنوشت سازترین مرد میدان نبرد برلین میان فرانسوی ها و لاجوردی پوشان ایتالیا باشد. داور ۴۲ ساله که مربی بدنساز است، اولین داور آرژانتینی است که افتخار سوت زدن در فینال رقابت های جام جهانی را به دست آورده اما تا رسیدن به این مرحله ۲۲ بار کارت زرد از جیبش درآورده و دو بار در چهار مسابقه کارت قرمز نشان داده که سه مسابقه آن با جنجال تمام شده است. میانگینی که تا به حال به دست آمده، حاکی از این است که احتمالاً حداقل پنج بازیکن در بازی فینال کارت زرد خواهند گرفت و احتمال اخراج نیز ۵۰-۵۰ است. الیزوندو علاقه مند به شعر و گلف باز ماهری است که شاید مجبور شود از همه مهارت هایش برای کنترل تنش های احتمالی در ورزشگاه المپیک شهر برلین استفاده کند. او نخستین داوری است که هم دیدار افتتاح و هم اختتام جام جهانی را قضاوت کرده و دومین فردی است که پنج مسابقه در یک دوره این رقابت ها را سوت می زند. بنیتو آرچوندیا وکیل مکزیکی بعد از قضاوت دیدار آلمان - ایتالیا، در نیمه نهایی امسال، در ردیف نخست قرار گرفت. الیزوندو به زبان های اسپانیایی و انگلیسی صحبت می کند اما آشنایی با زبان فرانسه و ایتالیا ندارد. او یکی از باتجربه ترین داوران آمریکای جنوبی است اما خشم هواداران و بازیکنان غنا، کره جنوبی و انگلیس را برانگیخته است. قضاوت او در دیدار نخست میان آلمان و کاستاریکا، نمونه اقتدار و کنترل کامل داور در یک مسابقه بود اما مصاف چک و غنا در گروه پنجم، داستان کاملاً متفاوتی است. در آن مسابقه هفت بازیکن کارت گرفتند و توماس اویفالوژی اخراج شد. در دیدار سوئیس و کره جنوبی، الیزوندو پرچم کمک داور را که به نشانه آفساید بالا رفته بود، ندیده گرفت و درحالی که چند بازیکن کره جنوبی به خاطر آفساید ایستاده بودند، به آلکساندر فری اجازه داد به حرکت خود ادامه دهد و گل دقیقه ۷۷ سوئیس به ثمر برسد. این گل چنان جنجالی برانگیخت که فیفا مجبور شد جلوی ورود همه پیام های الکترونیکی را بگیرد تا از وب سایتش محافظت کند. حتی تهدیدهایی هم در مورد بمب گذاری در سفارت سوئیس در شهر سئول شنیده شد. در داخل زمین نیز الیزوندو به پنج بازیکن از هر تیم کارت نشان داد. یکی از قاطع ترین تصمیم هایش اخراج وین رونی به خاطر خطا روی ریکاردو کاروالیو مدافع پرتغال بود. رونی به اخراجش اعتراض کرد اما سپ بلاتر رئیس فیفا از داور خود حمایت نمود. هوراسیو الیزوندو متولد ۴ نوامبر ۱۹۶۳، از سال ۱۹۹۶ گواهینامه قضاوت در مسابقات بین المللی را دریافت کرد. وی در رقابت های سال ۲۰۰۲ و ۲۰۰۵ لیبرتادورس و دو دوره مسابقات کوپا آمه ریکا قضاوت کرد. وی می گوید برحسب اتفاق به دنیای داوری وارد شده اما اکنون می فهمد که چقدر خوش شانس بوده است: «انگار برای این کار متولد شده بودم. هیچ وقت به عقب نگاه نکردم. متوجه شدم که داوری از سه چیز تشکیل شده که سنگ بنای زندگی من هستند یعنی ورزش، آموزش و عدالت.»

گتوزو زیدان را می گیرد

مارکو ماتراتزی مطمئن است که گنارو گتوزو از عهده مقابله با زیدان فرانسوی ها برخواهد آمد.

ماتراتزی که برخلاف پیش بینی ها تورنمنت موفقی را پشت سر گذاشته می گوید: «فرانسه تیمی قدرتمند است و این مسئله بر هیچ کس پنهان نیست. آنها زیدان را در اختیار دارند. او بهترین و باتکنیک ترین فوتبالیست جهان است که می تواند سرنوشت هر دیداری را رقم بزند و نتایج را به سود تیم خود به پایان برساند، اما برای مقابله با این اعجوبه فوتبال جهان ما هم گتوزو را در اختیار داریم، بازیکنی که نقش مخرب را در بازی حریفان ایفا می کند و می تواند بازی بهترین بازیکن را نیز تحت الشعاع قرار دهد.»

چراغانی برج ایفل

در صورتی که فرانسه امشب قهرمان جام جهانی شود، برج ایفل به افتخار آبی پوشان، تمام شب چراغانی خواهد شد. ایفل به عنوان پربیننده ترین ساخته بشری که سالانه شش میلیون نفر از آن بازدید می کنند، شش سال پیش به مناسبت جشن هزاره، سراسر چراغانی شد. از آن هنگام چراغ های تزئینی برج ۱۰ دقیقه در هر ساعت از شب، روشن و خاموش می شود اما اگر زیدان و هم تیمی هایش در برلین دومین قهرمانی را برای خروس های آبی به ارمغان آورند، برج ایفل تا صبح بدون وقفه درخشان خواهد بود و به فرانسوی ها نور هدیه خواهد داد.

زامبروتا در رئال

فابیو کاپلو سرمربی جدید رئال با جان لوکا زامبروتا مدافع تیم یوونتوس وارد مذاکره شده تا احتمالاً او را به عنوان یکی از تازه ترین خریدهایش به مادرید بیاورد. کاپلو پس از اینکه با رسانه های محلی مادرید در مورد انتقال زامبروتا به رئال مصاحبه کرد، با این ملی پوش ایتالیایی به صورت تلفنی صحبت کرده و به زودی با وی قرارداد خواهد بست. زامبروتا نیز با این انتقال موافق است.

بوفون و یک رکورد تازه

«جان لوئیجی بوفون» دروازه بان تیم ملی فوتبال ایتالیا دروازه خود را به مدت ۴۵۳ دقیقه در رقابت های جام جهانی بسته نگه داشته و از این نظر در رده پنجم فهرست سنگربانان تسخیر ناپذیر قرار دارد. اگر بوفون بتواند در تمام ۹۰ دقیقه دیدار فینال برابر فرانسه نیز از گشودن دروازه اش جلوگیری کند، به این معنی است که آخرین بار در دقیقه ۲۷ دیدار با آمریکا در مرحله نخست رقابت های امسال گل خورده و می تواند رکوردی جدید در تاریخ جام جهانی ثبت کند.

خاطره

فینال ۱۹۸۲؛ نیمکت داغ

مزدک میرزایی: داستان ایتالیای ۸۲ هنوز هم برای هواداران لاجوردی شیرین است. ایتالیای انزو بیرزوت به طرزی رقت انگیز و فقط با سه تساوی به مرحله دوم بازی ها رسید. در مرحله دوم که به شکل گروهی برگزار می شد، آنها در میان دو قدرت آمریکای جنوبی سر بلند کردند، سپس با کنار زدن لهستان به فینال مادرید رسیدند. حریف آلمانی بود که چهار سال در برابر حریفان اروپایی بدون شکست بود و در نیمه نهایی فرانسه را با میشل پلاتینی مغلوب کرده بود. آلمان ها رومنیگه را که دو سال پیاپی مرد سال اروپا شده بود در خط حمله داشتند و در کنار او پیر لیت بارسکی جوان بازی می کرد. اما ایتالیا مانند همیشه با دفاعی بتونی با چهار مدافع قدرتمندش جنتیله، کولوواتی، مرحوم شیرآ و کابرینی به میدان آمده بود اما به دلیل غیبت بازی سازش جان کارلو آنتونیونی، جوزپه برگومی ۱۸ ساله به خط دفاع آمده بود تا کابرینی با فراغ بال در حملات آتزوری

شرکت کند. در نیمه اول حساسیت بالای فینال کمی از کیفیت کار کاسته بود. لحظات به یاد ماندنی نیمه اول از دست رفتن پنالتی آنتونیو کابرینی و چهره پراسترس انزو بیرزوت بود که مثل همیشه لب هایش را می گزید! نیمه دوم برای آتزوری رنگ دیگری داشت. در دقیقه ۵۶ داور مسابقه پشت محوطه جریمه آلمان خطایی را اعلام کرد. درحالی که دو یار تیم آلمان مشغول اعتراض به اومبرتو کوئیلو داور برزیلی مسابقه بودند مارکو تاردلی بازی را به گردش درآورد و در پی سانتری که از سمت راست به روی دروازه فرستاده شده بود، چند بازیکن ایتالیایی به سمت توپ یورش بردند و بعد از عبور توپ از چند بازیکن دو تیم، پائولو روسی به سبک گرد مولر از راه رسید و همچون مار افعی دروازه شوماخر را باز کرد و به دنبال آن پرچم های سه رنگ ایتالیا در سانتیاگو برنابئو به رقص درآمد. سپس نوبت به مارکو تاردلی رسید تا بعد از خیمه طولانی مدت ایتالیایی ها در محوطه جریمه ژرمن ها ضربه پای چپ خود را به تور بدوزد و شادی منحصر به فرد بعد از گلش را به نمایش درآورد. ضربه آلتو بلی آخرین ضربه بر پیکر نیمه جان آلمان ها بود و ضربه دیدنی پل برایتز در فاصله ۹ دقیقه به پایان بازی تنها تسکینی بر غم قهرمان اروپا بود. اهدای جام به وسیله ساندرو پرتینی رئیس جمهور ایتالیا صورت گرفت و بعد از آن دینو زوف افسانه ای جام طلایی را بالای سر برد و لاجوردی دوستان را در سرتاسر جهان به پرواز درآورد.

خاطره

فینال ۱۹۸۶؛ جام دیه گو

سیامک قلیچ خانی: وقتی مجبوری به یک مقوله دهه هشتادی بپردازی، از حس نوستالژیک ورزشی آن دوران فقط به یک نام می رسی؛ دیه گو مارادونا. به خصوص برای ما جوانان آن دوره که ستاره سازی، منطقه ممنوعه ای بود که ورود به آن تبعات بسیاری داشت.

بعد از آنکه برزیل افسانه ای مقابل فرانسه تیمی که قهرمان جام ملت های اروپا شد حذف شد تنها امید ما به مارادونا بود، مارادونایی که در آن زمان هنوز روحیه سرکش او را نیافته بودیم وگرنه الگوی دیگر عقاید ما نیز می شد. جام جهانی ۸۶، خود داستان دیگری دارد. در سال ۱۹۷۸ در بوئنوس آیرس فیفا رسماً اعلام کرد که کلمبیا میزبان جام جهانی ۸۶ است، تا بعد از اسپانیا- ۸۲ - ضیافت جهانی را برگزار کند. قاچاق کوکائین و ضعف های اقتصادی اما میزبانی را از کلمبیا گرفت و اگر فشار برزیلی ها و آرژانتین نبود، میزبانی به اروپا می رفت. جام باید در آمریکای لاتین برگزار می شد و در آن مکان می ماند. مکزیک با حمایت دیگر تیم های منطقه در واقع تن به میزبانی داد. اولین ترفند برای نابودی اروپا، برگزاری مسابقات در ساعت ۱۲ ظهر

بود، در گرمای بالای ۴۰ درجه مکزیکوسیتی و دیگر شهرها. دانمارک، اسپانیا، شوروی و حتی فرانسه و آلمان در همین گرمای مکزیک آب شدند. فینال اما خود داستان دیگری است. آلمان غربی پس از حذف وحشتناک در جام ملت های اروپا ۸۴، وارد عصر تازه ای شده بود، بکن باوئر آمد تا نسل تازه ای بسازد. تیزهوشی، نظم و انضباط آلمانی باعث شد تا غربی های آلمان تا فینال پیش روند. حتی رسیدن به فینال طراحی شده بود - قرار گرفتن در رده دوم گروهی تا راهی آسان تر طی شود - اما در فینال آسیب دیدگی کارل هاینس رومنیگه، فلیکس ماگات و عدم تمرکز شوماخر که پیش از بازی فینال با کادر فنی درگیر شده بود و حتی قرار بود که اولی اشتاین درون دروازه قرار گیرد عواملی بود تا آرژانتین فاتحانه جام را به دست بیاورد. آرژانتین اما رهبری داشت که می توانست لشکر خود را به درستی فرماندهی کند و هیجان بزرگ جام ۸۶، با نام دیه گو مارادونا پیوند خورد. مقصر من نیستم، چه کسی است که ویژگی جام جهانی ۱۹۸۶ را بدون مارادونا به خاطر آورد؟

خاطره

فینال ۱۹۹۴؛ کسالت بار

صدرا مهرابی: فینال برخلاف پیش بینی ها بود. در جوی نسبتاً برزیلی که پس از دوازده سال، باز هم ایتالیا را در آخرین بازی جام می دیدید. آنها البته با خوش شانسی به استادیوم رزبال رسیده بودند و به واسطه درخشش روبرتو باجو که از پرطرفدارهای جام به شمار می رفت، حداقل یک نود دقیقه دوست داشتنی را نوید می دادند. به هر حال وقتی تیم مقابل برزیل باشد، چاره ای جز این نیست! نکته جام ۹۴ البته همین جا بود. یک جام جهانی بی شور و حال همیشگی که در نبود انگلیس و فرانسه و پس از مشکل تراشی فیفا برای آرژانتین و مارادونا و البته حذف آلمان، خالی از ستاره ها و اسم ها بود. مسابقاتی که اگرچه تا کله صبح فوتبالی های داخلی را جلوی تلویزیون نگه می داشت، اما به هر حال یکی از ضعیفترین دوره های تاریخ جام لقب می گرفت. اما درباره فینال: ایتالیا -

برزیلی که می توانست بی حوصلگی روزهای قبل را جبران کند. اول اینکه ساعت برگزاری فینال حوالی ظهر به وقت آمریکا بود یعنی در بدترین زمان ممکن برای یک مسابقه. خود استادیوم هم کمی تا قسمتی مسئله دار بود. ورزشگاهی که اساساً مختص فوتبال آمریکایی بود و رد خط کشی هایش را می شد دور و بر زمین پیدا کرد. دلیل اصلی برای خراب شدن بازی، البته چیز دیگری بود. آریگو ساچی تیمش را محتاطانه به زمین فرستاده بود و برزیل هم اوضاع و احوالش خیلی فرق نمی کرد. پس عجیب نیست که مهم ترین صحنه به یادمانده از فینال ۱۹۹۴، چیز دندان گیری نباشد. مثل موقعیتی که با همکاری مشترک به به تو و روماریو به بیرون رفت یا لحظه ای که پالیوکا پس از اشتباه در دفع توپ، با کمک دیرک دروازه اش را بسته نگه داشت. ویولای برزیلی هم از اتفاقات مهم فینال صد و بیست دقیقه ای رزبال بود. ویولا که احتمالاً تلفظ عجیب و غریب اسمش از سوی گزارشگر بازی یادتان هست، پس از تعویض زینهو، به زمین آمد و با چند دریبل و حرکت بدن، در حد یک ستاره خودنمایی کرد. اما بعدترها اسمی از او به گوش نرسید. و بالاخره درباره پنالتی ها که تا سال ها برای ایتالیایی ها و به ویژه ناکام بزرگش باجو، فراموش نشدنی جلوه می کرد. باجو آخرین پنالتی ایتالیا را دو سه متر بالاتر از دیرک افقی به آسمان زد تا دونگا در غیاب کاپیتان رای، جام را بالای سر ببرد.

عکس روز

شادی دیوانه وار یک هوادار فرانسوی. آیا این شادی امشب هم تکرار خواهد شد.

طرح روز

آخرین شب های فوتبال

آرس - کوبا

خاطره

فینال ۱۹۹۰؛ ضدحال

مهدی رستم پور: هشتم جولای ۱۹۹۰، روح المپیک برلین در کالبد باستانی المپیکو رم حلول کرد تا گوش های آن هزاران هوادار آلمان، رغبتی برای شنیدن سرود ملی رقیب هم نداشته باشند. آرژانتین با مصیبت به این بازی رسیده بود اما آلمان هم با تمام صلابتی که در کوران بازی ها به رخ رقبا کشیده بود، فقط با پنالتی ها توانست تری بوچر و دوستان را از فینال محروم کند. اسم داوری که اگر علی خسروی را هم فراموش کنیم او را هرگز از یاد نخواهیم برد «ادگار دکودسال مندز» بود. داوران مکزیکی در جام های جهانی بازی های بیشتری را سوت می زنند که حذف زودهنگام مکزیک در ادوار جام جهانی هم در کثرت استفاده فیفا از آنها بی تاثیر نیست. کودسال از آرژانتینی که چهار محروم برای فینال روی دستش مانده بود دو نفر را هم بیرون کرد. دیه گو هر وقت می خواست اعتراض کند دست هایش را دور کمرش قلاب می کرد اما او هم کارت زرد گرفت. آرژانتین هرگز با آن ترکیب به زمین نرفته بود و نخستین بار بود که دزوتی، تروگلیو، سری زوئلا، لورنزو و سیمون ترکیب اصلی را با سنسینی، روگری یا باسوالدو تشکیل می دادند. اما آلمان مستحکم ۹۰ هم برای غلبه بر آرژانتین متزلزل و درهم ریخته آن سال راهی جز متوسل شدن به ضربه پنالتی نداشت. آلمان تمام تیم های بزرگ جهان را مغلوب می کند اما نه با سلاحی غیر از پنالتی های لعنتی. اما برای همین ضربه دلپذیرشان نیز کسی متقاضی نبود. حتی ماتئوس

که ستاره پرفروغ جام بود جرات نگاه کردن به چشم های پرفروغ تر سرجیو گوی گوچه آرا نداشت. لوتار عقب کشید و بهترین مدافع چپ جهان پیش آمد. برای مهار ضربه آندریاس برمه هم فقط یک بند انگشت کم آمد. از کراوات بیلاردو در فینال ۸۶ هم کاری ساخته نبود.

خاطره

فینال ۱۹۹۸؛ باورنکردنی

علی محسنی: این بار یک تیم بدون افتخار قهرمانی اما میزبان به فینال جامی گام گذاشته بود که برای ما ایرانی ها، دورانی خاطره انگیز را به ارمغان آورده بود. رقیب نیز یکی از سه گانه های صاحب هت تریک قهرمانی. هر دو پای ماجرا، صاحب ستارگانی نامی، هر دو در مسیر وصل به این مقام، هم شانس یاری شان کرده بود و هم نام پرآوازه و هم قدرت تیمی. که البته خروس ها، گرمی دست میزبانی را نیز در پس خود می دیدند. نمی شد به دقت پیش بینی کرد، اگر فرانسه میزبان نبود، می شد به آسودگی سمت برزیل غش کرد اما

از ژاک شیراک و مقامات بلندپایه سیاسی فرانسه تا هواداران آبی پوشی که سکوهای استادودوفرانس را پر کرده بودند، نمی شد چشم پوشید. اما با جرات می توان ادعا کرد که هر آنچه می اندیشیدیم با آنچه رخ داد، تفاوتی شگرف داشت. بازی متعادل آغاز نشد. کمی زیاد توپ در محوطه های جریمه می چرخید. شاید این را به نسبت جام ۹۴ می گویم که ۱۲۰ دقیقه، چیز خاصی ندیدیم. فرانسه کم کم به پشتوانه جو، غالب شد. کرنری با ضربه سر زیدان به دروازه غلتید. زیزو را به خوبی مهار نکرده بودند. برای مرتبه بعد هم ماجرا به همین صورت رخ داد. فقط از جناحی دیگر، کرنر نواخته شد و کارلوس بین پاهای خود را نتوانست محافظت کند. غول برزیل در نظر همگان فروریخته بود. این گونه مغلوب شدن در باورها نمی گنجید. باید نیمه بعد را می دیدیم، چشم انتظار اینکه آیا زاگالو بساط رخوت تیم خود را می توانست جمع کند؟... پاسخ منفی بود. انگار نه انگار که با دو گل عقب هستند. این گونه پیش رفتن حکایت، خصوصاً برای ذهن توطئه ساز ما ایرانی ها، یعنی رفتن به وادی پشت پرده و پرورش توهم و خیالات. هیچ زردپوشی در حد و اندازه های خود نبود. رونالدو که در آن زمان، بهترین بود و در اینتر می تازید، خنثی بود. از به به توی باتجربه هم بخاری بلند نمی شد. بقیه همه جسته و گریخته همین گونه بودند. به راحتی می شد حرکت زیبای دنیلسون و به لرزه درآمدن تیر دروازه را هم نادیده گرفت. وقتی رقیب، تلاشی برای تغییر وضعیت به سود تو نمی کند، دیگر چرا باید خود را به آب و آتش بزنی؟ باور بالا بردن جام، مدت ها قبل از سوت پایان سعید بلغولا، در آن دیار موج می زد. حتی مهم نبود که امانوئل پتی هم نتیجه را قاطع تر کند. فقط بهت هواداران برزیل را بیشتر می کرد. برزیل، بدترین بازی عمر خود را انجام داده بود، آن هم در یک فینال! اگر فینال جام جهانی نبود، عده زیادتری در دنیا با ما هم عقیده می شدند که ماجرا مشکوک بود. اما مگر می توانی برای فتح جامی به این معتبری، بی انگیزه باشی. بالاخره، تازه واردی هم به جمع قهرمانان جام های جهانی پیوسته بود. تازه واردی، ۸ سال بعد و در شب حاضر، قصد تکرار آن خاطره را دارد. با ستاره همان بازی؛ آیا می تواند؟

خاطره

فینال ۲۰۰۲؛ رونالدو جبران کرد

مهدی زعیم زاده: برزیل با شش برد پیاپی خود را به فینال جام جهانی رسانده بود. درست است که در مسیر آنها تنها یک بزرگ (انگلیس) قرار داشت اما نتایج و بازی های زیبای این تیم همه را قانع کرده بود که این تیم سزاوارترین تیم برای تصاحب جام است. مثلث R متشکل از رونالدو، ریوالدو و رونالدینیو حریفان برزیل را یکی پس از دیگری از سر راه برداشته بود و حالا این مثلث دوست داشتنی به دیدار پایانی و ورزشگاه یوکوهاما رسیده بود. در آن سو آلمانی قرار داشت که با عبور از یک مسیر بسیار آسان فینالیست شده بود آنها بدون اینکه حتی یک تیم اروپایی را ببرند با غلبه بر عربستان، کامرون، پاراگوئه، آمریکا و کره جنوبی حریف برزیل شدند. در این میان حضور یک دروازه بان تسلیم ناپذیر و فوق العاده عامل اصلی موفقیت ژرمن ها در خاور دور بود. الیور کان کاپیتان آلمان، در جام هفدهم فراتر از یک دروازه بان عمل می کرد. او خودش به تنهایی یک تیم به شمار می رفت، البته نباید از میشائیل بالاک هم غافل شد. تک گل های او آلمان را به فینال رساند و چه غم انگیز که ستاره آلمان دیدار پایانی را به علت دو اخطاره بودن از دست داد. در دیدار نیمه نهایی بالاک پس از اینکه دروازه کره جنوبی را باز کرد در صحنه ای برای دفاع از تک گلش مجبور شد که تکل بزند، این فداکاری او را دواخطاره کرد و شماره ۱۳ آلمان در حسرت حضور در فینال باقی ماند. ۶۹۰۲۹ نفر در ورزشگاه یوکوهاما گرد آمده بودند تا این فینال حساس را تماشا

کنند. همه نگاه ها به رونالدو بود. او که با زدن شش گل در صدر جدول گلزنان قرار داشت و کلوزه پنج گله را در تعقیب خود می دید آیا می توانست خاطره تلخ فینال چهار سال پیش را پاک کند؟ آیا او که مدل موهایش را کمی تغییر داده بود موفق می شد کان بزرگ را مغلوب کند؟ جواب این سئوال ها در نیمه اول منفی بود. بازی در نیمه نخست در دست برزیل بود اما موقعیت هایی که نصیب رونالدو می شد با درخشش کان بی ثمر باقی می ماند تا اینکه کار به نیمه دوم و دقیقه ۶۷ رسید. یک اشتباه مرگبار از بهترین دروازه بان جهان؛ کان نتوانست به خوبی شوت سنگین ریوالدو را مهار کند. توپ به رونالدو رسید و او دروازه خالی را باز کرد. ۱۲ دقیقه بعد کار تمام شد و برزیل به پنجمین قهرمانی اش رسید. ریوالدو با هوشیاری از روی توپ پرید و یک موقعیت نصیب رونالدو شد تا او هشتمین گلش را در جام جهانی جشن بگیرد و فینال چهار سال قبل را جبران کند. از جام جهانی ۱۹۷۴ به بعد هیچ آقای گلی نتوانسته بود بیش از شش گل بزند اما رونالدو این طلسم را از بین برد. یک پایان باشکوه برای رونالدو و یک پایان غم انگیز برای کان. احتمالاً مخالفان آلمان هم دوست نداشتند کان بدین شکل تاسف بار جام جهانی را تمام کند. او در طول رقابت ها یک قهرمان و فرمانده واقعی بود. فردای فینال کمیته فنی فیفا کان را به عنوان بهترین بازیکن جام معرفی کرد، البته به نظر می رسد در این انتخاب کمی ترحم و دلجویی هم وجود داشت.

کلوپ هواداران

کدام مهم تر است؛ زیدان فرانسوی یا انتقام ایتالیایی

علی محسنی: بالاخره به ایستگاه آخر رسیدیم! شاید پیش بینی نمی کردیم که یک تیم خوش شانس و یک تیم که دیر بیدار شده، فینال را برگزار کنند. خداحافظی شکوهمند زیزو برای هواداران فرانسه مهم است و گرفتن انتقام و به دست آوردن افتخاری بزرگ پس از سال ها برای ایتالیایی ها:

■ قهرمانی ایتالیا؟ برای من جالب است. فرانسه برزیل و اسپانیا را شکست داده است. ببینید این دو تیم هم اکنون کجایند؛ در خانه. ایتالیا نیز به زودی به آنها ملحق خواهد شد. افتخار آنها در حد دوم شدن خواهد بود. هرگز فرانسه را دست کم نگیرید، خصوصاً این فرانسه با زیدان را که تیمش را برای آخرین بار رهبری می کند.

«پسر کالیفرنیا» از آمریکا

■ رسانه ها می گویند که ایتالیا با حس انتقام یورو ۲۰۰۰ در ذهنش بازی خواهد کرد... برزیل نیز با همین حس حاصل از جام جهانی ۹۸ بازی کرد... نگاه کنید که چه به دست آوردند... فرانسه برای افتخار ملی بازی می کند. این محرک بهتری است.

لورنت از آمریکا

■ فرانسه بدون شک کلاس بازی خود را نشان می دهد و هنوز زیدان یک پادشاه است. (امیدواریم او به بازی کردن ادامه دهد) بازی جوانمردانه و با کلاس بالا. به صفات دیگری نمی اندیشم اما در برابر پرتغال عملکردشان به اینگونه نبود؛ نه بسیار درخشان. بهترین آرزوها را برای بازی فینال دارم. هم فرانسه و هم ایتالیا را دوست دارم.

طرفدار ایتالیایی از سنگاپور

■ من به این توجه نمی کنم که فرانسه برابر پرتغال حمله نکرد. آنها مسابقه را با یک کارت زرد آن هم به ساها که بازیکن اصلی نیست، به پایان رساندند. این برنامه مسابقه بود؛ زدن یک گل، عقب نشستن و نگرفتن کارت زرد. حال ویرا، زیزو، ریبری، تورام و سانیول به مصاف ایتالیا می روند!! یک بازی شکوهمند از فرانسه.

تاسین از کانادا

■ شباهت های بسیاری فرانسه و ایتالیا با هم دارند، هر دو ژنرال های بزرگی در خط میانی دارند؛ زیدان و پیرلو. هر دو بازیکنی دارند که تمایل به زمین خوردن در منطقه جریمه دارند؛ گروسو و آنری. برنده به داور بازی بستگی دارد، هوراسیوالیزوندو.

پاتریک از استرالیا

■ فرانسه در مورد هدف خود در این جام شک داشت. حتی مردمشان هم به آنها اعتقاد نداشتند. همچنین ایتالیا نیز خوش شانسی بسیاری داشت. اما بر پایه محاسبات این رقابت ها ایتالیا و بعضی تیم ها (همچون آلمان، آرژانتین) شانس حضور در فینال را داشتند. اگر آنهایی که حامی فرانسه هستند چون می خواهند زیدان با بهترین افتخار حرفه خود را ترک کند، نهایت بی عدالتی را در حق جام جهانی و دنیای فوتبال روا داشته اند. بازیکنان بسیار دیگری نیز در جام های جهانی خوب بازی کرده اند. آیا آنها نیز با افتخاری بزرگ این عرصه را ترک گفتند؟

«طرفدار ایتالیا» از سنگاپور

■ فرانسه بسیار خوش شانس است که در فینال حضور دارد. آنها یک برد و دو تساوی در مرحله اول داشته اند، آنها اسپانیا را بردند چون آنری همانند یک بازیگر زن هالیوود که اسکار را برده است، صورت خود را گرفت هنگامی که آرنج پویول تنها نزدیک صورت او بود. مقابل برزیل، گل آفسایدی را به ثمر رساندند و در برابر پرتغال یک پنالتی هدیه گرفتند.

جاش از آمریکا

■ ایتالیا دفاع بسیار قدرتمندی دارد در حالی که خط میانه فرانسه قوی تر است. مهاجمان فرانسوی عجول هستند اما تصور نمی کنم که فوروارد های ایتالیایی پسران طلایی غیرقابل مهارند. قدرت ایتالیا در خط دفاعش است، نه در خط حمله. تصور می کنم ایتالیا پیروز شود اما بازی بسیار خشن باشد.

Zidaneisking از آمریکا

■ گل آنری به برزیل بسیار قشنگ بود اما تصور نمی کنم او فضایی برای حرکت در برابر کاناوارو و ماتراتزی داشته باشد.

والتر از کانادا

■ اگر مربی ایتالیا بودم، تلاش می کردم تا آنجا که ممکن است کرنر به دست بیاورم. بارتز در روز خودش بسیار خوب است اما در این جام اغلب دور از آمادگی بود. او سانترها و کرنرها را به خوبی برای مهاجمان ساخته و پرداخته می کند.

جان از آلمان

خبر

پلیس ضدشورش در خیابان های فرانسه

هزاران تن از ماموران پلیس ضدشورش برای مسابقه امشب فینال جام جهانی در پاریس به خدمت گرفته خواهند شد تا از ایجاد صحنه های آشوب و هرج و مرج که طی جشن های هفته جاری به کشته شدن پنج نفر انجامید جلوگیری شود. «نیکلا سارکوزی» وزیر کشور فرانسه روز جمعه به خبرنگاران گفت: گروه امنیتی «بسیار قابل ملاحظه ای» به همراه یک نیروی مضاعف چهار هزار نفره از ماموران پلیس ضدشورش و ژاندارم در سراسر پاریس و حومه هایش مستقر خواهند شد. در حوادثی که پس از حذف شدن پرتغال توسط فرانسه در دیدار چهارشنبه شب در این کشور رخ داد پنج نفر در نقاط مختلف کشته و چند نفر دیگر زخمی شدند و ده ها اتومبیل توسط خرابکاران به آتش کشیده شد. سارکوزی این «رفتار به شدت خشونت بار» و «صحنه های خشونت غیرقابل قبول» که جشن های چهارشنبه شب را خراب کرد و به زخمی شدن ۴۵ افسر پلیس و دستگیری ۳۵۰ نفر از جمله ۱۹۰ نفر در پاریس انجامید، تقبیح کرد و گفت: «ما حداکثر تلاش خود را انجام خواهیم داد تا تضمین کنیم که این جشن ها در حد ممکن خوب برگزار خواهد شد. ما باید مردمی را که در حال جشن هستند از کسانی که تنها برای شکستن و خراب کردن می آیند جدا کنیم.»